

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנֵי פְּרָשֹׁת בַּא ה' שְׁבַט, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנֵי עִם רִשִׁי

ה' שלח את הארבה, שאכל את כל מה שהיה במצרים. פרעה אמר שהוא ירשה לבני ישראל ללכת - אבל שנה את דעתו כשהארבה נעלם. ה' שלח את המכה הבאה - מכת חשך. בכל מצרים היה חשך מחלט, חזק יותר מאשר בלילה, אבל היהודים יכלו לראות.

מַכַּת אֲרֶבָה / הַמִּשָּׁךְ

משה הזהיר את פרעה, אבל פרעה לא הרשה לבני ישראל לצאת ממצרים. ה' אמר למשה, להרים את ידו, והארבה יגיע. ה' עשה שרוח חזקה תנשב כל היום וכל הלילה, בבקר למחרת, מליוני ארבה הגיעו ואכלו את כל הדשא, העצים וכל הצמחים.

פרעה במהירות קרא למשה ואהרן ואמר להם: "אני מצטער, חטאתי, בבקשה תסלחו לי ותקחו ממני את הארבה הזו!".

משה התפלל לה' והרוח נשבה והעיפה את הארבה אל הים. אבל שוב, פרעה נהיה עקשן, ולא הסכים לתת לבני ישראל לצאת ממצרים.

מַכַּת חֹשֶׁךְ

משה הזהיר את פרעה על המכה הבאה, חשך, אבל פרעה לא שמע. משה הרים את ידו כפי שה' אמר לו ולפתע, מצרים נעשתה חשוכה. חשך חזק מאד. זה היה חשך כל כך חזק, שאפילו הדלקת נר או אש לא הצליחו למנוע אותו!

במהלך הזמן הזה, ה' עשה שכל היהודים שלא רצו את הגאולה, ימותו (אבל בגאולה שלנו, כשמשיח יבוא, כל יהודי יצא מהגלות!) הם לא היו צריכים להתבייש שהמצרים יראו שה' מעניש חלק מהיהודים. בגלל שהמצרים לא יכלו לראות כלום!

בהמשך, החשך הפך להיות יותר חזק ומרגש, כל כך חזק שממש יכלו להרגיש אותו! המצרים לא יכלו אפילו לזוז! אבל לבני ישראל, היה אור! הם הסתכלו סביב בבתים של המצרים כדי לראות איפה הם שומרים את הכסף, הזהב והתכשיטים שלהם, אבל לא לקחו כלום.

הרבי אומר על כך, שאפילו בסוף הגלות, כשיש הרבה חשך בעולם, כשיהודי לומד תורה וחסידות ומתנהג כמו חסיד, הוא יכול להביא אור, להביא את האור של הגאולה לתוך הבית שלו ולכל מי שבסביבתו.

תהלים / יום ה' לחדש פרקים כ"ט- ל"ד

בפרק האחרון בתהלים של היום, דוד המלך אומר: "סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורדפהו" – התרחקו מרע, עשו טוב, והשתדלו להשכין שלום.

הבעל שם טוב מסביר, שבכל דבר גשמי בעולם ישנו חלק שהוא טוב, וחלק שהוא רע. הגשמיות בפני עצמה (ללא שמוש לדברי קדשה) היא רעה. הטוב הוא החיות של ה' שאנחנו מקבלים מהגשמיות.

זה מה שהפסוק אומר לנו, מהי הגישה הראויה של האדם כלפי הגשמיות. אדם שמשתמש בגשמיות עליו להתנהל באופן של "סור מרע", הוא לא צריך לרצות את ההנאה שהוא מקבל מהדברים הגשמיים. במקום זה הוא צריך לפעל באופן של "עשה טוב" – לבחור לרצות לקבל עזרה מהחיות של ה' שנמצאת בתוך הדבר הגשמי. התרחקו מהחלק של התאוה, וחפשו את החלק הטוב, את החלק של החיות מה'!

כאשר הגישה שלו נכונה, בגלל שהוא לא עושה שמוש בגשמיות לדברים אנוכיים, הוא צריך לנסות לעשות שלום עם החיות של ה' והדברים הגשמיים. איך עושים זאת? על ידי שמוש בדברים הגשמיים למטרות שה' רוצה שנסתמש בהם – קיום מצוות וכח לעבד את ה'.

(היום יום ה' מנחם אב, ספר המאמרים הרבי רי"צ ביידיש עמ' 75)

תניא / לקויטי אמרים פרק י"ז (ה' שבט שנה מעוברת)

הבינוני יכול להשתמש בשכלו כדי להלהיב את הלב על קיום התורה והמצוות של ה'. ולכן זה בעצם "קרוב מאד" ואפשרי לכל יהודי לעבוד את ה' בכל לבו!

אבל, אומר האדמו"ר הזקן, רשע שעבר הרבה עברות, והתנהג בחצפה כלפי ה', יכול לקבל ענש שהוא לא יוכל להתנהג כמו בינוני! לשכל שלו לא יהיה מספיק כח כדי להלהיב אותו לעבודת ה'!

אבל זה לא אומר שהוא לא יוכל אף פעם לעבוד את ה', חס ושלום! זה רק אומר, שעכשיו הוא לא יכול לעבוד את ה' כל כך טוב בעצמו. אבל באפשרותו לעשות תשובה! אם הוא מרגיש רע על מה שעשה ועל כך שגרם לשכינה ולנשמה שלו להכנס לגלות ומחליט להתנהג אחרת, ה' יסלח לו, ה' יכול לתת לו חזרה את הכח והוא יוכל לעבד את ה' כמו בינוני!

היום יום / ה' שבט

במאמר המתחיל במלים "בדבר ה' שמים נעשו" האדמו"ר הרי"צ מסביר את משמעות המשל שה' ברא את העולם בדבור.

הרבי הרי"צ מסביר שהסבה מדוע ה' ברא את העולם בדבור היא כדי שיהודי ישתמש בכח הדבור שלו לחזק את העולם שה' ברא בדבור.

במחצית השנייה של המאמר, הרבי הרי"צ מזכיר מה קורה לנשמה אחרי שמסיימת את תפקידה בעולם. אם אדם בזבז את זמנו ודבר הרבה שטיות, הנשמה צריכה לעבור "נקיון" מיחד כדי להטהר שנקרא "חבוט הקבר" ו"כף הקלע".

ה"היום יום" של היום הוא השורות האחרונות של המאמר: אדם צריך לומר הרבה מלים של תורה

כָּל הַזְמַן, (לְמַשֵּׁל תְּהִלִּים וּמִשְׁנֵיּוֹת בְּעַל פֶּה) בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן שֶׁיִּכּוֹל. כִּי הוּא מְחַזֵּק אֶת הָעוֹלָם (כִּיּוֹן שֶׁכִּי ה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם). הַדְּבָר יֵצִיל אוֹתוֹ מֵהַצָּרָה בְּטִהְרָה מִיְחָדָת (בְּ"חֲבוּט הַקְּבָר" אוּ בְ"כֹף הַקְּלַע"), טִהְרָה שְׁעִלּוּלָה לְהִיּוֹת קֶשֶׁה לְנַשְׁמָה וְהַנְּשָׁמָה שְׁלוֹ תוֹכֵל לְהַעֲרִיף אֶלְקוּת.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רנ"א

הַמִּצְוָה הַיּוֹמִית, **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רנ"א**, הִיא אוֹתָהּ מִצְוָה שֶׁלְמַדְנוּ אֶתְמוּל. "הוֹנְאָת דְּבָרִים" - לֹא לֹוֹמֵר מַלְּיָם בְּאִפְּן שֶׁיִּכּוֹל לְהַכְאִיב / לְהַזִּיק לְאָדָם אַחֵר.

הַמִּצְוָה הַזֹּאת מְשַׁמְעוֹתָהּ גַּם לֹא לְהִתְחַכֵּם עִם מִיִּשְׁהוּ בְּאִפְּן שֶׁיִּגְרַם לוֹ לְהַרְגִישׁ רַע, לְמַשֵּׁל לְהַעֲמִיד פְּנִים בְּאֵלּוֹ נְכַנְסִים לְחִנּוֹת לְקִנּוֹת מִשְׁהוּ כְּאִשְׁרֵי הָאֵמֶת הִיא שְׁאֵנְחָנוּ סֶתֶם מְשַׁעֲמָמִים וְלֹא בְּאֵמֶת מִתְכַּוְּנִים לְקִנּוֹת שֵׁם מִשְׁהוּ.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת מְכִירָה פְּרָקִים ט"ז, י"ז, י"ח

הַיּוֹם לּוֹמְדִים עוֹד כִּיֻּצַּד לְנַהֵל מִסְחָר עַל פִּי תוֹרָה.

פְּרָק ט"ז - מְלַמֵּד מִתִּי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִיר מִשְׁהוּ וּלְקַבֵּל אֶת הַכֶּסֶף חֲזָרָה. הַלְכָה אַחַת הִיא שְׂאֵם קוֹנִים פְּרָה וְהַמוֹכֵר לֹא גִילָה שֶׁהַשִּׁנְיִים שְׁלָהּ לֹא טוֹבוֹת, וּכְתוּצָאָה מְכַף הִיא מִתָּה כִּיּוֹן שֶׁלֹא אֶכְלָה דְּבָר, אֶפְשָׁר לְהַחֲזִיר אֶת נְבִלַת הַפְּרָה לְאַחַר שְׁמִתָּהּ וּלְקַבֵּל חֲזָרָה אֶת הַכֶּסֶף.

פְּרָק י"ז - מִסְבִּיר מִתִּי הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת שֶׁהַמְכִירָה אֵינָה הוֹגֵנֶת וְאֶפְשָׁר לְהַחֲזִיר אֶת מָה שֶׁקִּנּוּ וּלְקַבֵּל אֶת הַכֶּסֶף חֲזָרָה.

כְּאִשְׁרֵי מוֹכְרִים מִשְׁהוּ, יֵשׁ לְהַקְפִּיד לֹוֹמֵר אֶת כָּל הָאֵמֶת עַל הַדְּבָר הַנִּמְכָּר וְעַד כַּמָּה הוּא רְאוּי לְשִׁמוּשׁ.

פְּרָק י"ח - הַרְמַבַּ"ם מְלַמֵּד עַל כִּי שְׂאֵסוּר לְהִתְחַכֵּם עַל אֲנָשִׁים אַחֲרִים כְּאִשְׁרֵי מוֹכְרִים מִשְׁהוּ. אֶסוּר לְצַבֵּעַ רֶכֶב יֶשֶׁן וְלִגְרֹם לוֹ לְהִרְאוֹת חֲדָשׁ, אוּ לְקִנּוֹת תְּפוּחִים מְבַחֲרִים וְלְהַעֲמִיד אוֹתָם מַעַל עֲרֻמַּת תְּפוּחִים רְקוּבִים כְּדִי לְגַרֵם שְׂיִקְנוּ. אֲבָל מִתֵּר לְתֵת בְּלוֹן אוּ סְכָרִיָּה לִילְדִים שֶׁמְגִיעִים לְחִנּוֹת כְּדִי שְׂיִרְצוּ לְחַזֵּר אֵלֶיהָ שׁוֹב.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / הַכְּנָה לִי שְׁבֹט

בְּכָל חַג אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים כַּח מִיְחָד מָה' וְאֶפִּילוּ יוֹתֵר מְכַף בְּתַחֲלָתָהּ שֶׁל שָׁנָה חֲדָשָׁה !

כִּיֻּצַּד מְקַבְּלִים חִיּוֹת חֲדָשָׁה מִדֵּי שָׁנָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה? עַל יְדֵי קִיּוֹם מִצְוֹת וּמִנְהַגִּים מִיְחָדִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה! שׁוֹמְעִים אֶת־הַשׁוֹפָר, מִתְפַּלְּלִים תְּפִלָּה מִיְחָדָת, טוֹבְלִים אֶת הַתְּפוּחַ בְּדָבֶשׁ, אוֹכְלִים רְמוֹן, הוֹלְכִים לְתַשְׁלִיךְ..

כְּדִי לְקַיֵּם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָלֵינוּ לְהִיּוֹת מוֹכְנִים עוֹד קוֹדֵם! צְרִיכִים לְקִנּוֹת דְּבֶשׁ, לְהוֹצִיא אֶת הַמִּחְזוֹרִים שְׁלֵנוּ, לְמַצּוֹא מְקוֹם טוֹב לְתַשְׁלִיךְ.

יִשְׁנָה גַּם חִיּוֹת מִיְחָדָת אוֹתָהּ מְקַבְּלִים בְּחֻגֵי הַחֲסִידִים, עַל יְדֵי קִיּוֹם הַמִּנְהַגִּים שֶׁל הַיָּמִים הָאֵלֶּה, אֲנַחְנוּ נִרְגִישׁ אוֹתָם וְנַחֲוֵשׁ כִּיֻּצַּד אֲנַחְנוּ צוֹמְחִים מֵהֶם!

הַרְבֵּי לְמַד אֶת הַמִּנְהַגִּים שֶׁל י' שְׁבֹט.

הִנֵּה הַמִּנְהַגִּים שְׁעָלֵינוּ לְהִתְכַּוְּן אֵלֵיהֶם מַעֲכָשׁוּ:

- לְהַדְלִיק נֵר חִיִּים (נֵר נְשָׁמָה. הֵאֵם יֵשׁ לָכֶם? הִכִּי טוֹב שִׁיְהִיָּה מִשְׁעוּרָה).

- לְעַרְךָ הַתּוֹעֲדוֹת בִּי' שְׁבֹט - מִתִּי הַתּוֹעֲדוֹת שְׁלָכֶם? הִיכָן אַתֶּם עוֹרְכִים אוֹתָהּ? מִי הוֹלֵךְ

לומר דבר תורה? על מהתדברו? איזה אכל ושתיה יהיו בהתועדות? את מי תזמינו?
בעזרת ה' בהמשך נלמד על מנהגים נוספים!

תפלה / ולירושלים

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בברכה זו מבקשים מה' לבנות מחדש את ירושלים. מבקשים מה' גם שימליך את דוד למלך על עיר
הקדש, מה שיתרחש בביאת המשיח.

בכל פעם בה מזכירים את ירושלים מבקשים מה' לבנות אותה מחדש. לכן נהוג לכתב אחרי המלים
ירושלים את ראשי התבות ת"ו (תבנה ותכונן) או תובב"א (תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן).